

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ.

Κλαίει τὸ παλάτι, κλαίει ὁ βασιλεύς,
ἀπαρηγόρητος θρηνεῖ ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης,
ἢ πολιτεία ὀλόκληρη κλαίει γιὰ τὸν Ἀριστόβουλο
ποῦ ἔτσι ἄδικα, τυχαίως πνίχθηκε
παίζοντας μὲ τοὺς φίλους του μὲς στὸ νερό.

Κι ὅταν τὸ μάθουνε καὶ στ' ἄλλα μέρη,
ὅταν ἐπάνω στὴν Συρία διαδοθεῖ,
κι ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας πολλοὶ θὰ λυπηθοῦν·
ὅσοι ποιηταὶ καὶ γλύπται θὰ πενθήσουν,
γιατ' εἶχεν ἀκουσθεῖ σ' αὐτοὺς ὁ Ἀριστόβουλος,
καὶ ποιά τους φαντασία γιὰ ἔφηβο ποτὲ
ἔφθασε τέτοιαν ἐμορφιὰ σὰν τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ·
ποιοῦ ἄγαλμα θεοῦ ἀξιώθηκεν ἢ Ἀντιόχεια
σὰν τὸ παιδί αὐτὸ τοῦ Ἰσραήλ.

Ἐοδύρεται καὶ κλαίει ἡ Πρώτη Πριγκηπέσσα·
ἢ μάνα του, ἢ πιὸ Μεγάλη Ἐβρέσσα.

Ἐοδύρεται καὶ κλαίει ἡ Ἀλεξάνδρα γιὰ τὴν συμφορὰ. —
Μὰ σὰν βρεθεῖ μονάχη της ἀλλάζει ὁ καὺμός της.

Βογγᾶ· φρενιάζει· βρίζει· καταριέται.
Πῶς τὴν ἐγέλασαν! Πῶς τὴ φενάκισαν!
Πῶς ἐπὶ τέλους ἔγινε ὁ σκοπὸς των!
Τὸ ρήμαξαν τὸ σπίτι τῶν Ἀσαμωναίων.
Πῶς τὸ κατόρθωσε ὁ κακοῦργος βασιλεύς·
ὁ δόλιος, ὁ φαῦλος, ὁ ἀλιτήριος.
Πῶς τὸ κατόρθωσε. Τί καταχθόνιο σχέδιο
ποῦ νὰ μὴ νοιώσει κ' ἡ Μαριάμμη τίποτε.
Ἄν ἔνοιωθε ἡ Μαριάμμη, ἂν ὑποπτεύονταν,
θ' ἄβρισκε τρόπο τὸ ἀδέρφι της νὰ σώσει·
βασίλισσα εἶναι τέλος, θὰ μπορούσε κάτι.
Πῶς θὰ θριαμβεύουν τώρα καὶ θὰ χαίρονται κρυφὰ
ἡ μοχθηρὲς ἐκεῖνες, Κύπρος καὶ Σαλώμη·
ἡ πρόστυχες γυναῖκες, Κύπρος καὶ Σαλώμη. —
Καὶ νᾶναι ἀνίσχυρη, καὶ ἀναγκασμένη
νὰ κάνει ποῦ πιστεύει τὲς ψευτιές των·
νὰ μὴ μπορεῖ πρὸς τὸν λαὸ νὰ πάγει,
νὰ βγεῖ καὶ νὰ φωνάξει στοὺς Ἑβραίους,
νὰ πεῖ, νὰ πεῖ πῶς ἔγινε τὸ φονικό.